

1

A születésnap

Nem kívántam soha Lilike halálát, de tény, hogy egy idő után azért sem szurkoltam teljes szívemből, hogy éljen. Isten éltesen, mondtam neki mégis, amikor a harmincadik születésnapját ünnepelte – ki tudja hanyadszor. Én mindenesetre először köszöntöttem fel harmincévesként, de azt suttozták, ez már a negyedik, ha nem az ötödik ilyen alkalom – isten éltesen sokáig. Sorban álltak a többiek, és hosszúnak tűnt a sor, pedig Lilinek alig voltak barátai, de a születésnapját mindig nagy csinnadrattával ünnepelte, mintha azzal, hogy összecsődit minden idiótát, akivel akár csak egyszer is találkozott az életben, bizonyítaná, hogy ő igenis népszerű, őt körbeveszik, ő egy nagyon-nagyon fontos valaki, a legfontosabbak egyike, ha nem a legfontosabb. Szerintem az ünnep-

lők zömének halvány fogalma sem volt, mint ahogy nekem sem, hogy hány éves is lehet valójában. Mert csak úgy, első blikkre nem lehetett megállapítani. Legtöbbször ugyanis sötét napszemüveget viselt, sötétet és hatalmasat, jól is állt neki. Nem azért, mert eltakarta a tekintetét, vagy leuralta az arcát; jól állt neki, és kész. Ahogy a kis vörös kötött sapka is. Meg úgy általában minden. Még az a szörnyű bunda is, a nerc, amit az anyjától nyúlt le, az is. A bunda, ami mindig ott virított az irodában, amit először láttam meg, amint beléptem. Most nálam van egyébként, ott lóg az előszobafogason, messziről olyan, mint egy frissen leölt állat. Örül-nél, ha megdöglének, mi, súgta a fülembé, hogy a többiek ne hallják. Az lenne neked az igazi ünnep, ha holtan összerogynék, drá-mázott pár napja is. Gyakran sóhajtozott, ha más nem jutott az eszébe, oh, bár már hulla lennék. A holtaknak már jó, nem zavar-ják az olyan barmok, mint te – ezt a gondolatot nagyon szerette. Nem reagáltam ilyenkor. Eleinte még hevesen, néha könnyek közt tiltakoztam, ugyan Lili, miért beszélsz ilyeneket, te megőrültél. Ha meghalnék, zendített rá nemegyszer, nagyon rosszul járnál. A te modoroddal, a te képességeiddel hol találnál munkát? Mert belőlem egy huncut fillért sem látnál! Nem látnék, az biztos, min-dig rohadt előnytelen szerződéseket íratott alá velem, háromha-

vonta, részéről természetesen azonnali felmondási lehetőséggel. A lényegi dolgokat sokszor elzárta előlem, inkább bízta a titkosabb, ravaszabb ügyeket másra, sőt, inkább hagyta elveszni a lehetőségeket, mintha élvezné, hogy az ő cégében ő a főnök, egyáltalán, hogy felettem ő a főnök, munkák ide vagy oda; hogy a beosztottja voltam, sokat könnyített a dolgon. Ha baleset érne, befuccsolna ez az egész kóceráj, mondogatta segg részegen, pár hete is, amikor beültünk a kocsijába. Akkor talán ne vezess totál kiütve állandóan, vettem fel. Kikérte magának a hangot, a tónust, hogy jövök ahhoz, hogy őt, Lilit bíráljam, ki a jó büdös franc vagyok, hogy belepofázzak a dolgaiba. Ha nem tetszik, kotródjak hazáig, szabad a pálya. Nyilván beültem mellé, végig remegve néztem a kilométerórát, mennyivel ugrik a megengedett fölé, néztem, hányszor kanyarodunk szabálytalanul, mikor csúszunk át a másik sávba. Lili imádott ittasan vezetni, röhögött a félelmemen. Aztán a lakásban összecsucsklott, de a sokk csak másnap jött ki rajta. Miért engedted, te hülye, hogy kocsiba szálljak, esett nekem reggelente. Majdnem kinyiffantunk mind a ketten. De hát én szóltam... Szóltál, ugyan már, meg kellett volna tiltsad, át kellett volna vennie a volánt! Tudod, Lili, én nem vezetek őt vodkával. Akkor meg miért nem hívtál egy kibaszott taxit? Van fizetésed, nem? Nem

azért csengetek havonta, egy kisebb vagyont, hogy kinyírj. Nézd, hogy egy kisebb vagyont fizetnél nekem, ez legalábbis vitatható. Nagyon kevés volt a fizum. Illetve az összeg jól hangzott, úgy elsősre, de másodikra? Ráadásul számlára, és nem létezett olyasmi, mint a munkaidő, mert minden percemben mellette kellett lennem, hétvégeken is, mintha egyszerre lennék ügyintéző, marketinges és társalkodónő, mert a harmadik embere az irodában végül felmondott, nem bírta az állandó feszítést, és Ancsi, akit csak az új projektre alkalmazott, kőkemény volt, csak a szerződéses melókat végezte el, így a feladatok jó része rám maradt. Ja, és amikor úgy hozta a helyzet, és igen gyakran hozta úgy, akkor ápolónő is voltam. Szóval arra bázíroztál, hogy a taxit is én fizessem, hördült fel. Lilike, próbáltam csitítgatni, nem bázíroztam semmire, a taxi mint opció fel sem merült... Mindig felmerül a taxi mint opció – ekkor már üvöltött. Ha szarul vagyok, és kétháznyit kell menni csak, ám én képtelen vagyok arra a kétháznyi távra, akkor is felmerül a taxi mint opció. Akkor miért nem mondtad, kezdtem, mire csak legyintett. Egy smucig kispolgári szar vagy. Szarrágó, szarabáló, szarevő. Szarmajszoló, szarfaló. Ízlelgette még egy kicsit, szeretett csámcsogni a szerinte mérhetetlenül találó szavain. Inkább elnézed, hogy vezessek teljes káóban, kockáztatva az élete-

met, mint hogy kifizess egy rohadt taxit. A legközelebbi alkalommal, amikor megint szétcsapva imbolygott a kocsi felé, taxit hívtam. Illetve hívtam volna. Ahogy elkezdtem, hogy Blumenschein Lili névre kérnék egy autót az Andrássy és a... idáig jutottam. Elkapta a mobilt, és behörögte, hogy a fasznak kell a kibaszott kocsijuk, húzzanak a fenébe, töröljék a rendelést. Reggel, a szokásos rohamban finoman próbáltam emlékeztetni a jelenetre, de ismét letorkollt. Nem taxi kellett volna, te majom. Hát volt nálunk egy fillér is? Anyámat kellett volna hívnod, hogy pattintson minket haza. Nem is tudom az anyád számát, és biztosan megijedt volna az édesanyád, ha arra kérem, hogy jöjjön érted, mert nem tudsz kocsiba ülni. Miről beszélsz? Az én anyám? Az én anyám és a megijedés? Megvesztél? Nem tudom, neked milyen anyád volt, lendült bele, de ezen már én is besokalltam. Pontosan tudod, milyen volt a mamám, pontosan tudod, és szállj le erről a témáról, jó? Na, csak kicsapott belőled az elkényeztetett kispolgárlány, a mama kedvence... Az én anyám úgy baszott volna ki téged az első hülyeségednél... Na, menjél innen, Lili, préseltem ki magamból, menjél, amíg szépen mondom. Most húzzál gyorsan a francba. Egyedül, nézett rám gúnyosan, egyedül nem megyek sehová, te pedig most szépen felöltözöl, és bekísérsz az irodába, különben ma sem

utalok neked. Akkor már két hete lógott a fizetésemmel, én meg ugye a közüzemi számlákkal, lassan már kajára sem volt pénzem. Ezt élvezte legjobban, mikor tudta, hogy a barátaimtól kell kölcsönkérnem, mert ő nem utalja át a béretem. Vagy nem akarsz a pénzt? Nincs rá szükséged? Nem válaszoltam, erre ugyan mit lehetett volna. Elkezdtem készülődni. Éppen a hajamat szárítottam, mikor meghallottam, hogy csapódik a bejárati ajtó, hogy elment mégis egyedül. Először arra gondoltam, hogy nem megyek be aznap, lapátolja össze ő maga a sok felgyülemlett szart, próbálja csak koordinálni a levelezést, kézben tartani a dolgokat, melyekről ugye fogalma sem lehet, hiszen nemigen csinált ő semmit azon kívül, hogy a tárgyalások elejére bájosan bemosolygott, majd lassan észrevette magán, hogy nyugtalan, remeg a keze, nem tud figyelni. Ilyenkor úgy tett, mintha durva üzenete érkezett volna, jaj, bocsánat, Liára bízom magukat, ő a jobbkezem, mindent ő irányít a cégben, hová lennék nélküle, a nevemben tárgyalhat, persze. A megbeszélés végén pedig szóról szóra el kellett mondanom mindent, idegesítő részletességgel, és ő persze minden ponton rám rivallt, hogy hogy lehetek ilyen istenverte balfácán, ilyen idióta, egy gyufásdobozt nem lehet rám bízni, tönkreteszem az eddigi munkáját, és a többi, és a többi. Nem megyek be, erősítettem magam,

babusgassa ő a német partnereket, vigye ki őket terepszemlére, mikor azt sem tudja, milyen terepet kéne megszemlélni. Csinálja csak meg. Én meg majd jót röhögök a végén. Ekkor csörrent meg a mobil, és már hallottam is a legszebb, legédesebb hangját, hogy Liácska, na, Kislia, ne haragudjál már, kicsit kemény voltam veled tegnap. Kapcsold csak be a géped, és nézd meg, elment az utalás, mindjárt ott a számládon, ne aggódj. Sőt, azt hiszem, már nincs is időd bekapcsolni, gyere be, kérlek, húsz perc múlva itt vannak a nációk... Jaj, bocs, a németek – tudta, hogy ugrok arra, ha köcsögségeket beszél –, és nekem gőzöm sincs, mi a pálya, érted? Mit tehettem volna, berohantam. A tárgyalás után persze kiderült, hogy a jófenét utalt ő, ez csak csali volt, és miután mindent elintéztem, rázendíthetett megint. Mérheteretlenül unlak, Lili, dőltem hátra, és eleredtek a könnyeim. Dögölj meg, te kurva, zokogtam egyre hangosabban. Láttam, hogy csak erre várt, beigazolódott a feltevése, lám, lám, nézett fensőbbsegesen, végre kicsapódott belőled az igazság, hogy csak arra játszol, hogy feldobjam végre a talpam! Nem feleltem semmit. De akkor éreztem először, hogy a feltevése talán nem is áll olyan távol a valóságtól. Ám a jó ég tudja, hanyadik harmincadik születésnapján megint elbűvölőnek láttam, ragyogott a girlandok, gyertyák, virágok között. Belekapaszkodott

Andrásba, már dülöngélt, a szeme csak úgy csillogott, nem tudom, épp mit nyomhatott előtte. Gyönyörű volt, lélegzetelállító. A parti vége felé már nem is sziszegett a fülembe, ha mellém került, helyette rejtett és játékos érintésekkel jelezte, hamarosan elmegyünk innen, ketten. Akartam is persze, meg nem is. Nem mára terveztem az utolsó estét. Egyébként is, már ismertem az egész forgatókönyvet, nagyjából le tudtam pergetni magamban, mi merre meddig, és hogy milyen hiábavaló ez az egész. A bundát néztem a szék karfáján, őt néztem, amint nevet, amint durván lekoptatja az anyját, aki úgy pucol el, mintha ágyúból lőtték volna ki. Lassan megsérti mind az ünneplőket, gondoltam tovább, a legnagyobbat persze Andrásba és a saját anyjába rúgja majd, és egyedül maradunk, de jó lesz. Valameddig lesz csak jó, ezt is borítékolni tudtam, lehet, hogy már a taxiban kitör a botrány, lehet, hogy lesz egy nyugodt éjszakánk, de az is lehet, hogy engem előbb sért meg, és Andrással nyomja végig az egészet, és másnap nekem kell végighallgatnom azt is. Az első variáció lépett életbe, kettesben kocsikáztunk el hozzám, ő vezetett, pedig nem volt már beszámítható állapotban. Tudod mit, te barom, nézett rám. Utazzunk el megint, menjünk vissza Cannes-ba, fordítsuk meg a történetünket, induljunk most, azonnal. De Lili, kezdtem bele, nem utazhatok veled sehová, még

egyszer nem bírnam ki. Te nem bírnam ki? Te? Ki az édes faszom vagy te, hogy nem bírnam ki velem? Ilyen gyorsan nem szokott tahóba átkapcsolni. Ki a jó szagos nyavalya vagy te, megmondanam? Nem utazom veled sehová, mondtam eltökélten. Akkor ki vagy rúgva! Holnap már be se gyere, síkította, és közben felkapta a bundáját az egy szál kis partiruhájára, és viharzott ki az éjszakába. Hát akkor ki vagyok rúgva, kiabáltam vissza neki, és éreztem, hogy ezzel tényleg vége, nem megyek be dolgozni többé, nem várok tovább, egyetlen vágással ki-metszem ezt a hülye, gyönyörű, hisztérikus, elmebeteg, elviselhetetlen nőt, ezt az elképesztő szerelmet az életemből.

